

De Openbaring van Jezus Christus - Nummer Eén

Zaden van openbaring: onthulling van het profetische weefsel van de gelijkenissen tot de laatste waarschuwing

Jeff Pippenger
2023-07-29

De Verenigde Staten worden in de Bijbel uitdrukkelijk geïdentificeerd. Er zijn verschillende bijbelgedeelten die de Verenigde Staten aan het einde van de wereld uitdrukkelijk identificeren. In Openbaring hoofdstuk dertien zijn de Verenigde Staten het tweede beest, ofwel het beest met de twee horens, dat opkomt uit de aarde en de gehele wereld verbiedt te kopen of te verkopen—tenzij zij het merkteken van het beest hebben.

En ik zag een ander beest opkomen uit de aarde; en het had twee horens, aan die van een lam gelijk, en het sprak als een draak. En het oefent al de macht van het eerste beest voor diens ogen uit, en maakt dat de aarde en zij die daarop wonen het eerste beest aanbidden, welks dodelijke wond genezen was. En het doet grote tekenen, zodat het zelfs vuur uit de hemel op de aarde doet neerdalen voor de ogen der mensen, en het verleidt hen die op de aarde wonen door middel van de tekenen die het macht had te doen voor de ogen van het beest; en het zegt tot hen die op de aarde wonen, dat zij een beeld moeten maken voor het beest dat de wond van het zwaard had en weer levend geworden was. En het werd macht gegeven om een geest te geven aan het beeld van het beest, opdat het beeld van het beest ook zou spreken en maken dat allen die het beeld van het beest niet zouden aanbidden, gedood zouden worden. En het maakt dat aan allen, kleinen en groten, rijken en armen, vrijen en slaven, een merkteken gegeven wordt op hun rechterhand of op hun voorhoofden; en dat niemand kan kopen of verkopen dan hij die het merkteken heeft, of de naam van het beest, of het getal van zijn naam.

Hier is de wijsheid. Laat hij die verstand heeft, het getal van het beest berekenen; want het is het getal van een mens, en zijn getal is zeshonderd zesenzestig. Openbaring 13:11–18.

Er zijn zeven voornaamste profetische kenmerken in deze passage die verband houden met het tweehoornige beest uit de aarde. Het oefent de macht uit van het beest dat hem voorafging; het brengt allen in de wereld ertoe het beest te aanbidden dat vóór hem was; het doet grote tekenen die alle mensen zien; het misleidt de gehele wereld en beveelt de wereld een beeld te maken van het beest dat vóór hem was; het geeft leven aan het beeld van het beest en het spreekt; het dwingt, op straffe des doods, de gehele wereld het beeld van het beest te aanbidden; en het dwingt de gehele wereld het merkteken te ontvangen, hetzij op het voorhoofd, hetzij op de hand, en verbiedt het kopen en verkopen aan hen die het merkteken, de naam of het getal van het beest niet hebben.

Het misleidende werk dat wordt volbracht door het beest dat in vers elf „uit de aarde opkomt”, is zó bedrieglijk en machtig dat het „hen verleidt die op de aarde wonen”. De gehele wereld zal door de Verenigde Staten worden misleid. Dat wil zeggen: met uitzondering van Gods kerk zal de

gehele wereld ertoe worden verleid het merkteken van de antichrist te aanvaarden. De profetische gebeurtenissen die aan deze wereldwijde misleiding voorafgaan, zijn reeds in gang gezet.

Er zijn verhalen uit de Bijbel die de meeste mensen kennen, al is het slechts oppervlakkig. De meesten hebben gehoord van de confrontaties tussen Mozes en Farao, Daniël en Nebukadnezar, of Jezus en Pilatus. Mensen kennen deze Bijbelverhalen in uiteenlopende mate van begrip, maar beseffen niet noodzakelijk dat de Bijbelse profetie koningen en koninkrijken rechtstreeks en zeer specifiek aanwijst. Dat was beslist het geval met Mozes, Daniël en Christus. Egypte, Babylon en Rome werden alle in de Bijbelse profetie vooraf uitdrukkelijk genoemd in de geschiedenis waarin zij de voorspellingen aangaande hun respectieve koninkrijken vervulden. God verandert nooit.

Want Ik ben de HEERE, Ik verander niet; daarom zijt gij, kinderen van Jakob, niet verteed.
Maleachi 3:6.

Jezus Christus is gisteren en heden Dezelfde en tot in eeuwigheid. Hebreeën 13:8.

Het feit dat God nooit verandert, stelt ons in staat enige eenvoudige logica toe te passen op onze beschouwing van het tweehornige aardebeest van Openbaring dertien. Omdat wij weten dat God voorspellingen heeft gegeven waarin de koninkrijken Egypte, Babylon en Rome rechtstreeks worden aangeduid, zoals zij elk met Gods kerk omgingen en haar vervolgden, kunnen wij enkele feiten vaststellen aangaande het aardebeest van Openbaring dertien. Het aardebeest zal, evenals Egypte, Babylon en Rome, in de bijbelse profetie rechtstreeks worden aangeduid vóór de geschiedenis waarin de voorspelling betreffende die natie wordt vervuld. Ik zeg dat wij dit feit kunnen vaststellen op grond van een zeer eenvoudige maar belangrijke bijbelse regel. Die regel bepaalt dat waarheid wordt vastgesteld op basis van het getuigenis van twee.

Op de verklaring van twee getuigen, of van drie getuigen, zal hij die de dood verdient ter dood gebracht worden; maar op de verklaring van één getuige zal hij niet ter dood gebracht worden.
Deuteronomium 17:6.

Eén getuige zal niet tegen een man opstaan wegens enige ongerechtigheid, of wegens enige zonde, in welke zonde hij ook gezondigd heeft; op de verklaring van twee getuigen, of op de verklaring van drie getuigen, zal de zaak bevestigd worden. Deuteronomium 19:15.

Dit is de derde keer dat ik tot u kom. Op de mond van twee of drie getuigen zal elke zaak bevestigd worden. 2 Korinthe 13:1.

Neem tegen een ouderling geen beschuldiging aan, behalve op verklaring van twee of drie getuigen. 1 Timotheüs 5:19.

Bijbelse profetie voorzegde de ondergang van het oude Egypte toen God afrekende met de weerspannige farao van Egypte. Bijbelse profetie voorzegde de opkomst en ondergang van het oude Babylon, terwijl zij tevens afrekende met Babylons weerspannige koningen. Bijbelse profetie voorzegde de opkomst en ondergang van het rijk van het heidense Rome en wees tevens de verdorven vertegenwoordigers van Rome aan en rekende met hen af. De consequentie van Gods onveranderlijke karakter maakt duidelijk dat het meest betekenisvolle koninkrijk dat binnen de Bijbelse profetie wordt genoemd—het beest uit de aarde van Openbaring dertien—stellig door de

Bijbelse profetie zal worden geïdentificeerd.

Wanneer de profetie van het aardbeest uit Openbaring dertien wordt vervuld, zal Gods kerk in confrontatie staan met de politieke en religieuze leiding van het aardbeest, zoals profetisch geïllustreerd door Mozes, Daniël en Christus. De profetische rol van de Verenigde Staten aan het einde van de wereld is een hoofdonderwerp van de bijbelse profetie. Wanneer wij de bijbelse gegevens ontvouwen die de rol van de Verenigde Staten in de bijbelse profetie identificeren, zullen wij regels hanteren die in de Bijbel zelf te vinden zijn, want het Woord van God behoeft geen menselijke omschrijving. Het oude Israël ontving ceremoniële voorschriften, gezondheidsvoorschriften, tien morele geboden, voorschriften voor de landbouw, en ga zo maar door. God is een God van orde.

Laat alle dingen eerbaar en met orde geschieden. 1 Korinthiërs 14:40.

Het bijbelse verslag levert geen enkel getuigenis dat erop wijst dat iemand gezegend zou worden door eenvoudigweg de door God gegeven regels te negeren. Wie kan verwachten gezegend te worden als hij de regels voor profetische uitleg negeert die in en door de Bijbel zijn vastgesteld met het oog op de studie van de profetie?

Komt nu, en laat ons samen redden, zegt de HEERE: al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw; al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als wol. Jesaja 1:18.

Wanneer wij de bijbelse regels toepassen, zullen wij de Bijbel laten vaststellen en bevestigen of de regels echt of vals zijn. Zoals bij alle verschillende regels van God bestaat er altijd een satanische vervalsing van de regels. Daarom is het noodzakelijk dat, wanneer een regel wordt toegepast om een waarheid vast te stellen, zowel de vastgestelde waarheid als de toegepaste regel beproefd worden.

Geliefden, geloof niet iedere geest, maar beproeft de geesten of zij uit God zijn; want vele valse profeten zijn uitgegaan in de wereld. 1 Johannes 4:1.

Een ander doel, naast het vaststellen van de profetische rol van de Verenigde Staten in deze studie, is het onderkennen van de verborgen boodschap uit het boek Openbaring die Jezus tot deze bijzondere generatie verborgen hield.

De verborgen dingen zijn voor de HEERE, onze God; maar de geopenbaarde dingen zijn voor ons en voor onze kinderen tot in eeuwigheid, opdat wij al de woorden van deze wet doen. Deuteronomium 29:29.

Gods geopenbaarde profetische geheimen hebben ten doel hen die het geheim ontvangen in staat te stellen Zijn wet te onderhouden. Mensen kunnen Zijn wet alleen onderhouden indien zij in hun hart geschreven is. Het geheim dat in het boek Openbaring wordt ontzegd, maakt deel uit van het proces waardoor de Heilige Geest Gods wet op onze innerlijke delen en in onze harten schrijft. Het geheim dat voor Gods volk wordt ontsloten, vestigt, wanneer en indien het in geloof wordt aangenomen, het nieuwe verbond.

Zie, de dagen komen, spreekt de HEERE, dat Ik met het huis van Israël en met het huis van Juda een nieuw verbond zal sluiten: niet overeenkomstig het verbond dat Ik met hun vaderen gesloten heb ten dage dat Ik hen bij de hand nam om hen uit het land Egypte uit te leiden; welk Mijn verbond zij verbroken hebben, hoewel Ik hun tot een Man was, spreekt de HEERE: Maar dit is het verbond dat Ik na die dagen met het huis van Israël sluiten zal, spreekt de HEERE: Ik zal Mijn wet in hun binnenste geven en die in hun hart schrijven; en Ik zal hun tot een God zijn, en zij zullen Mij tot een volk zijn. Jeremia 31:31–33.

“In de laatste dagen van de geschiedenis van deze aarde zal Gods verbond met zijn geboden onderhoudende volk vernieuwd worden.” Review and Herald, 26 februari 1914.

Openbaring 1:1–3 De laatste waarschuwingsboodschap:

De openbaring van Jezus Christus, die God Hem gegeven heeft, om zijn dienstknechten te tonen hetgeen weldra geschieden moet; en Hij heeft die door zijn engel gezonden en te kennen gegeven aan zijn dienstknecht Johannes; deze heeft getuigenis afgelegd van het woord van God en van het getuigenis van Jezus Christus, en van alles wat hij gezien heeft. Zalig is hij die leest, en zij die de woorden van deze profetie horen en bewaren wat daarin geschreven staat; want de tijd is nabij. Openbaring 1:1–3.

De eerste drie verzen van Openbaring hoofdstuk één maken duidelijk dat de “Openbaring van Jezus Christus” de laatste boodschap voor de mensheid is. Het is duidelijk een boodschap, want “de Openbaring van Jezus Christus” werd Hem door de hemelse Vader gegeven om zijn dienstknechten te tonen wat “spoedig moet geschieden.”

Ons wordt opgedragen in overweging te nemen dat de „Heilige Geest de zaken zó heeft gevormd, zowel in het geven van de profetie” als ook „in de gebeurtenissen die worden uitgebeeld.”

“De Heilige Geest heeft de zaken, zowel bij het geven van de profetie als in de gebeurtenissen die daarin worden voorgesteld, zó gevormd dat hierdoor wordt geleerd dat de menselijke werktuig buiten het gezicht moet worden gehouden, verborgen in Christus, en dat de Here God van de hemel en Zijn wet moeten worden verhoogd. Lees het boek Daniël. Roep, punt voor punt, de geschiedenis op van de koninkrijken die daar worden voorgesteld.” Testimonies to Ministers, 112.

De „uitgebeelde gebeurtenissen” en ook het „geven van de profetie” in de eerste drie verzen van Openbaring hoofdstuk één illustreren specifiek het stapsgewijze proces van hoe God tot mensen spreekt, en geven tevens aan dat de boodschap die wordt gecommuniceerd „de Openbaring van Jezus Christus” wordt genoemd.

Jezus Christus deed vervolgens twee dingen met de boodschap die Hij van God had ontvangen. Hij zond de boodschap door middel van zijn engel en Hij gaf zijn boodschap ook door middel van die engel te kennen door tekenen. Zijn engel bracht de boodschap vervolgens naar de profeet Johannes, die haar opschreef en aan de gemeenten zond, voor u en mij. De eerste drie verzen werden aldus door „de Heilige Geest” „gevormd” om zowel de „boodschap” als het „proces van mededeling” te benadrukken dat betrokken was bij het overbrengen van de boodschap.

De drie verzen die wij beschouwen, bevatten de laatste boodschap aan de mensheid, maar niet slechts de laatste boodschap — nog belangrijker: de drie verzen vertegenwoordigen de laatste „waarschuings”-boodschap aan de planeet aarde. Het „waarschuings”-karakter van de boodschap wordt aangeduid wanneer een categorie personen als „zalig” wordt aangemerkt omdat zij „de dingen die daarin geschreven staan” hebben gelezen, gehoord en bewaard. Er is een categorie personen die een waarschuwing, voorgesteld als „de Openbaring van Jezus Christus”, niet zal lezen noch horen. Het is voor hen onmogelijk zalig te zijn. Het is duidelijk dat, indien er een categorie is die zalig is omdat zij de dingen die geschreven staan leest, hoort en bewaart, er ook een categorie is die niet zalig is. Zal iemand de boodschap van de Openbaring van Jezus Christus lezen, horen en bewaren? Zo ja, dan zal hij zalig zijn; zo niet, dan zal hij vervloekt zijn.

“Zegt de profeet: ‘Zalig is hij die leest’—er zijn er die niet willen lezen; de zegen is niet voor hen. ‘En zij die horen’—er zijn ook sommigen die weigeren iets te horen aangaande de profetieën; de zegen is niet voor deze groep. ‘En die bewaren hetgeen daarin geschreven staat’—velen weigeren acht te slaan op de waarschuwingen en onderrichtingen die in de Openbaring vervat zijn; geen van hen kan aanspraak maken op de beloofde zegen. Allen die de onderwerpen van de profetie bespotten en spot drijven met de symbolen die hier plechtig gegeven worden, allen die weigeren hun leven te hervormen en zich voor te bereiden op de komst van de Zoon des mensen, zullen zonder zegen zijn.” *The Great Controversy*, 341.

De uitdrukking „de tijd is nabij” in vers drie duidt aan dat er een bepaalde tijd is waarop de laatste waarschuingsboodschap in de geschiedenis aankomt. „De tijd” — (een bepaalde tijd) „is nabij.” Een bepaalde tijd staat op het punt aan te breken, want hij is nabij, en Gods volk (voorgesteld door Johannes) begrijpt de boodschap vóórdát de „tijd” aanbreekt. Johannes stelde het boek Openbaring op omstreeks het einde van de eerste eeuw, en toch geven deze verzen aan dat er op een bepaald moment in de geschiedenis, lang na het jaar 100, een tijd zal zijn waarin de laatste waarschuingsboodschap verkondigd zal worden. Wanneer die „tijd” „nabij is”, zal de boodschap die de „dingen die weldra moeten geschieden” aanduidt, aan Gods dienstknechten geopenbaard worden.

In deze reeks artikelen zullen de Bijbel en de geschriften van Ellen White als gezaghebbende bron worden gebruikt ter ondersteuning van de uitleg van de Bijbelgedeelten die wij aanhalen.

Wij zullen tevens verwijzen naar de regels voor profetische uitleg die door William Miller zijn samengebracht, en naar de regels die zijn vastgesteld in de compilatie getiteld *Prophetic Keys*. Wij zullen ook gebruikmaken van de profetische studie genaamd *Habakkuk’s Tables*.

Het is niet onze bedoeling iedere regel die wij hanteren te definiëren. Omwille van de beknoptheid zullen wij eenvoudig verwijzen naar de compilatie *Prophetic Keys* voor allen die een meer uitvoerige onderbouwing van de regel wensen te lezen. Met de serie *Habakkuk’s Tables* beogen wij te wijzen op bepaalde presentaties waarin een onderwerp dat wij slechts kort zullen aanstippen, uitvoeriger wordt behandeld.

Terwijl wij een studie van het boek Openbaring doorwerken, moedigen wij publieke respons aan, maar wij zullen alleen reageren op inbreng die bijdraagt aan de voortgaande studie. De reikwijdte

van onze bespreking zal de huidige reeks presentaties, de profetische regels die wij hanteren en de informatie die te vinden is in Habakuks Tabellen omvatten.

De Openbaring van Jezus Christus, die God Hem gegeven heeft, om Zijn dienstknechten te tonen hetgeen weldra moet geschieden; en Hij heeft die door Zijn engel gezonden en te kennen gegeven aan Zijn dienstknecht Johannes; die getuigenis afgelegd heeft van het woord van God, en van het getuigenis van Jezus Christus, en van alles wat hij gezien heeft. Zalig is hij die leest, en zij die de woorden van deze profetie horen en bewaren wat daarin geschreven staat; want de tijd is nabij. Openbaring 1:1-3.

Het Griekse woord dat vertaald wordt met „te kennen geven” betekent „aanduiden”. Hij zond de boodschap door „zijn” engel en Hij gaf die te kennen door „zijn” engel. „Zijn” engel is Gabriël.

„De woorden van de engel: ‘Ik ben Gabriël, die sta in de tegenwoordigheid van God,’ tonen aan dat hij een positie van hoge eer bekleedt in de hemelse hoven. Toen hij met een boodschap tot Daniël kwam, zei hij: ‘En niemand is er die zich met mij versterkt in deze dingen, dan uw Vorst Michaël [Christus].’ Daniël 10:21. Over Gabriël spreekt de Heiland in de Openbaring, waar Hij zegt dat Hij ‘die door Zijn engel gezonden en aan Zijn dienstknecht Johannes te kennen gegeven heeft’. Openbaring 1:1.” The Desire of Ages, 99.

De engel Gabriël wordt gezonden met de boodschap, en de engel Gabriël vertegenwoordigt ook de boodschap. Wanneer de mensheid in de geschiedenis aankomt op het punt waarop „de tijd nabij is” voor de verkondiging van de laatste waarschuwingsboodschap, wordt die laatste boodschap door een engel voorgesteld. In het boek Openbaring worden „boodschappen” vaak als engelen voorgesteld, en uiteraard betekent het Griekse woord dat in Openbaring met „engel” is vertaald, boodschapper.

Elke openbaring van Gods waarheid die in de geschiedenis is verschenen, is zeker een openbaring van Jezus Christus, maar de Openbaring van Jezus Christus in Openbaring hoofdstuk één is de laatste waarschuwing voor de mensheid, en zij vindt plaats op een specifiek ogenblik dat wordt voorgesteld als een „tijd”. Er is nog een andere passage in het boek Openbaring waarin Johannes vermeldt dat „de tijd nabij is”. Die andere passage verschaft een tweede getuigenis om de aanvankelijke beweringen die ik over verzen één tot en met drie heb gedaan, te toetsen.

En hij zeide tot mij: Deze woorden zijn getrouw en waarachtig; en de Heere, de God der heilige profeten, heeft Zijn engel gezonden om Zijn dienstknechten te tonen hetgeen weldra geschieden moet. Zie, Ik kom spoedig; zalig is hij die de woorden van de profetie van dit boek bewaart.

En ik, Johannes, heb deze dingen gezien en gehoord. En toen ik ze gehoord en gezien had, viel ik neer om te aanbidden aan de voeten van de engel die mij deze dingen toonde.

Toen zei hij tot mij: Zie toe, doe dat niet; want ik ben uw mededienstknecht, en van uw broeders, de profeten, en van hen die de woorden van dit boek bewaren: aanbid God.

En hij zeide tot mij: Verzegel de woorden van de profetie van dit boek niet, want de tijd is nabij. Wie onrecht doet, dat hij nog meer onrecht doe; en wie vuil is, dat hij nog vuiler worde;

en wie rechtvaardig is, dat hij nog meer gerechtigheid doe; en wie heilig is, dat hij nog meer geheiligd worde. Openbaring 22:6–11.

Aan het einde van het boek Openbaring vinden wij hetzelfde onderwerp als aan het begin van Openbaring. Opnieuw wordt verwezen naar het proces van mededeling en de boodschap, wanneer „de Heere God” „zijn engel gezonden heeft, om Zijn dienstknechten te tonen hetgeen weldra geschieden moet.” En zodra de dienstknechten de boodschap getoond wordt die „hetgeen weldra geschieden moet” aanduidt, kondigt Christus aan dat Hij spoedig komt. Dit is de boodschap die aan Christus’ tweede komst voorafgaat, en daarom is zij de laatste waarschuwingsboodschap—dezelfde boodschap die in vers één van hoofdstuk één wordt voorgesteld als „de Openbaring van Jezus Christus”. De zegen die in de eerste drie verzen van Openbaring wordt beloofd, wordt herhaald met de uitspraak: „zalig is hij die de woorden van de profetie van dit boek bewaart.”

In deze verzen vinden wij een verdere ontvouwing van het communicatieproces dat in hoofdstuk één is uiteengezet, want wij zien dat, nadat Gabriël de boodschap aan Johannes heeft overgebracht, Johannes zó door de boodschap wordt overweldigd dat hij Gabriël tracht te aanbidden, waarop deze vervolgens Johannes’ misverstand gebruikt om duidelijk te maken dat hemelse engelen, aardse profeten en allen die de woorden van de boodschap bewaren, „mededienstknechten” zijn die de Schepper-God moeten aanbidden, niet de schepping van God.

Deze verzen beschrijven dezelfde gebeurtenissen en boodschap die wij in hoofdstuk één beschouwen. Zij herhalen de getrouwe en waarachtige woorden die Gods dienstknechten tonen wat weldra moet geschieden. De boodschap wordt opnieuw geplaatst in de context van het proces van communicatie tussen God en Zijn dienstknechten. In hoofdstuk tweeëntwintig vinden wij meer bewijs dat de boodschap de laatste waarschuwingsboodschap is, want de „tijd” die „nabij” is, wordt aangeduid als plaatsvindend vlak voordat de menselijke genadetijd eindigt; want de uitspraak dat wie onrecht doet, nog onrecht doe; en wie vuil is, nog vuil worde; en wie rechtvaardig is, nog rechtvaardig zij; en wie heilig is, nog geheiligd worde, markeert het einde van de genadetijd en daarmee het begin van de zeven laatste plagen, die op hun beurt eindigen met de Tweede Komst van Christus.

“In die tijd zal Michaël opstaan, de grote Vorst die de kinderen van uw volk terzijde staat; en er zal een tijd van benauwdheid zijn, zoals er niet is geweest sinds er een volk bestaat, tot op diezelfde tijd; en in die tijd zal uw volk worden verlost, ieder die in het boek geschreven zal worden gevonden.’ Daniël 12:1.

„Wanneer de boodschap van de derde engel ten einde loopt, pleit de genade niet langer voor de schuldige bewoners van de aarde. Het volk van God heeft zijn werk volbracht. Zij hebben ‘de late regen’, ‘de verkwikking van het aangezicht des Heeren’ ontvangen, en zij zijn voorbereid op het uur van beproeving dat hun wacht. Engelen haasten zich heen en weer in de hemel. Een engel die van de aarde terugkeert, kondigt aan dat zijn werk gedaan is; de laatste beproeving is over de wereld gekomen, en allen die zich trouw hebben betoond aan de goddelijke inzettingen, hebben ‘het zegel van de levende God’ ontvangen. Dan staakt Jezus Zijn voorbede in het heiligdom hierboven. Hij heft Zijn handen op en zegt met luide stem: ‘Het is geschied;’

en heel de engelschare legt haar kronen af, terwijl Hij de plechtige aankondiging doet: ‘Die onrecht doet, dat hij nog onrecht doe; en die vuil is, dat hij nog vuil worde; en die rechtvaardig is, dat hij nog rechtvaardig worde; en die heilig is, dat hij nog geheiligd worde.’ Openbaring 22:11. Elke zaak is beslist ten leven of ten dode.” The Great Controversy, 613.

Aan het begin van het boek Openbaring en aan het einde van het boek Openbaring wordt hetzelfde verhaal voorgesteld. Door deze beide passages met elkaar te verbinden, kunnen wij begrijpen dat de „Openbaring van Jezus Christus” de laatste waarschuwingsboodschap aan de mensheid is vóór de tweede komst van Christus. De boodschap wordt symbolisch voorgesteld door een engel die verschijnt vlak vóór het einde van de genadetijd. De boodschap verdeelt de mensheid in twee klassen, al naargelang zij de boodschap die wordt ontzegd wanneer de „tijd nabij is” — vlak voordat de genadetijd eindigt — lezen, horen en bewaren.

“Naarmate wij het einde van de geschiedenis van deze wereld naderen, eisen de profetieën met betrekking tot de laatste dagen in het bijzonder onze studie. Het laatste boek van het Nieuwe Testament is vol van waarheid die wij moeten verstaan. Satan heeft de gedachten van velen verblind, zodat zij maar al te graag elk voorwendsel aangrepen om van de Openbaring niet hun studie te maken.

“Het boek Openbaring vereist, in samenhang met het boek Daniël, nauwgezette studie. Laat iedere godvrezende leraar overwegen hoe hij het Evangelie, dat onze Heiland persoonlijk kwam bekendmaken aan Zijn dienstknecht Johannes, zo duidelijk mogelijk kan begrijpen en uiteenzetten: ‘De openbaring van Jezus Christus, welke God Hem gegeven heeft, om Zijn dienstknechten te tonen hetgeen weldra geschieden moet.’ Niemand behoort ontmoedigd te raken in zijn studie van Openbaring vanwege de schijnbaar mystieke symbolen ervan. ‘Indien iemand van u in wijsheid tekortschiet, laat hij haar vragen aan God, Die aan allen mildelijk geeft en geen verwijten doet.’ ‘Zalig is hij die leest, en zij die horen de woorden van deze profetie, en bewaren hetgeen daarin geschreven staat; want de tijd is nabij.’ Wij moeten de grote en plechtige waarheden die in het boek Openbaring vervat zijn aan de wereld verkondigen. Deze waarheden moeten doordringen tot in de wezenlijke opzet en beginselen van de gemeente van God. Er behoort een nauwer en ijveriger onderzoek van dit boek te zijn, een ernstiger voorstelling van de waarheden die het bevat, waarheden die allen aangaan die in deze laatste dagen leven. Allen die zich voorbereiden om hun Heer te ontmoeten, behoren van dit boek het onderwerp van ernstige studie en gebed te maken. Het is precies wat zijn naam aanduidt,—een openbaring van de belangrijkste gebeurtenissen die zullen plaatsvinden in de laatste dagen van de geschiedenis van deze aarde. Johannes werd, vanwege zijn getrouw vertrouwen op het woord van God en het getuigenis van Christus, verbannen naar het eiland Patmos. Maar zijn verbanning scheidde hem niet van Christus. De Heere bezocht Zijn getrouwe dienstknecht in zijn verbanning en gaf hem onderricht aangaande wat over de wereld zou komen.”

„Deze onderwijzing is voor ons van het grootste belang; want wij leven in de laatste dagen van de geschiedenis van deze aarde. Spoedig zullen wij binnentreden in de vervulling van de gebeurtenissen waarvan Christus Johannes toonde dat zij zouden plaatsvinden. Wanneer de boodschappers des Heren deze plechtige waarheden verkondigen, moeten zij beseffen dat zij

onderwerpen van eeuwig belang behandelen, en zij behoren te streven naar de doop van de Heilige Geest, opdat zij niet hun eigen woorden spreken, maar de woorden die hun door God gegeven worden.

“Het boek Openbaring moet voor het volk worden geopend. Velen is geleerd dat het een verzegeld boek is, maar het is alleen verzegeld voor hen die waarheid en licht verwerpen. De waarheden die het bevat, moeten worden verkondigd, opdat de mensen gelegenheid mogen hebben zich voor te bereiden op de gebeurtenissen die zo spoedig zullen plaatsvinden. De boodschap van de derde engel moet worden gebracht als de enige hoop op het heil van een verloren gaande wereld.

„De gevaren van de laatste dagen zijn over ons gekomen, en in ons werk moeten wij de mensen waarschuwen voor het gevaar waarin zij verkeren. Laat de plechtige taferelen die de profetie heeft geopenbaard en die spoedig zullen plaatsvinden, niet onaangeroerd blijven. Wij zijn Gods boodschappers, en wij hebben geen tijd te verliezen. Zij die medewerkers met onze Heere Jezus Christus willen zijn, zullen een diepe belangstelling tonen voor de waarheden die in dit boek gevonden worden. Met pen en stem zullen zij zich inspannen om de wonderbare dingen duidelijk te maken die Christus uit de hemel is gekomen om te openbaren.” Signs of the Times, 4 juli 1906.

Meer dan honderd jaar geleden, in 1906, werd ons meegedeeld dat wij spoedig „de vervulling zullen binnengaan van de gebeurtenissen waarvan Christus Johannes toonde dat zij zouden plaatsvinden.” De boodschap was in 1906 nog verzegeld. Het is belangrijk te begrijpen dat de boodschap van de Openbaring van Jezus Christus juist aan Gods volk wordt geopenbaard vlak voordat de gebeurtenissen plaatsvinden. Er wordt ons gezegd dat het boek Openbaring „precies is wat zijn naam aanduidt,—een openbaring van de allerbelangrijkste gebeurtenissen die in de laatste dagen van de geschiedenis van deze aarde zullen plaatsvinden.”

Zij worden geopend opdat Gods volk de waarschuwing zou kunnen geven, zodat zij die de waarschuwing horen, „de gelegenheid zouden hebben zich voor te bereiden op de gebeurtenissen die zo spoedig zullen plaatsvinden.” Het is de moeite waard op te merken (want Johannes vertegenwoordigt Gods volk in de geschiedenis ten tijde dat de boodschap verkondigd moet worden), dat Johannes de twee kwesties aanduidt waarom hij werd vervolgd. Het was „vanwege zijn getrouw vertrouwen in het woord van God en het getuigenis van Christus” dat hij „naar het eiland Patmos werd verbannen.” Hij werd verbannen omdat hij zowel de Bijbel als de Geest der Profetie aannam, die het „getuigenis van Jezus” is.

En ik viel aan zijn voeten neer om hem te aanbidden. En hij zei tot mij: Zie toe, doe dat niet; ik ben uw mededienstknecht en van uw broeders die het getuigenis van Jezus hebben: aanbid God; want het getuigenis van Jezus is de geest der profetie. Openbaring 19:10.

Johannes vertegenwoordigt een volk aan het einde van de wereld dat de boodschap van de Openbaring van Jezus Christus begrijpt en dat wordt vervolgd omdat het zowel de Bijbel als de Geest der Profetie handhaaft.

In de eerste drie verzen van hoofdstuk één wordt het communicatieproces tussen God de Vader en zijn dienstknechten benadrukt. Hoofdstuk tweeëntwintig voegt aan het relaas van het communicatieproces toe. De twee passages vormen het begin en het einde van het boek Openbaring en geven samen in detail de rol van Johannes in de profetische illustratie weer. Hij is niet eenvoudigweg degene die de woorden van Openbaring heeft opgeschreven, maar hij vertegenwoordigt ook hen aan het einde van de wereld die de laatste waarschuwingsboodschap overbrengen.

De Heere gaf het woord; groot was de schare der verkondigsters. Psalm 68:11

Johannes „zag” en „hoorde” de „dingen” die de boodschap vormen en hem werd bevolen de boodschap op te schrijven en aan de gemeenten te zenden.

Zeggende: Ik ben de Alfa en de Omega, de Eerste en de Laatste; en: Wat gij ziet, schrijf dat in een boek en zend het aan de zeven gemeenten die in Azië zijn: aan Efeze, en aan Smyrna, en aan Pergamum, en aan Thyatira, en aan Sardis, en aan Filadelfia, en aan Laodicea. Openbaring 1:19.

Wat hij „hoorde” en „zag”, werd hem opgedragen op te schrijven en aan de zeven gemeenten van Klein-Azië te zenden; maar wanneer het de afzonderlijke gemeenten betrof, dicteerde Jezus de boodschappen rechtstreeks aan Johannes, want elke boodschap aan elk van de zeven gemeenten begint met de woorden: „En schrijf aan de engel van de gemeente in” Jezus dicteerde de afzonderlijke boodschappen aan de gemeenten.

Jezus dicteerde aan Johannes, en ook zei Jezus tegen Johannes dat hij moest opschrijven wat hij zag en hoorde, en eens zei Jezus tegen Johannes dat hij wat hij had gehoord „niet” moest opschrijven.

En hij riep met luider stem, gelijk een leeuw brult; en toen hij geroepen had, lieten de zeven donderslagen hun stemmen horen. En toen de zeven donderslagen hun stemmen hadden laten horen, stond ik op het punt te schrijven; en ik hoorde een stem uit de hemel tot mij zeggen: Verzegel hetgeen de zeven donderslagen gesproken hebben, en schrijf het niet op. Openbaring 10:3, 4.

Johannes werd gezegd te verzegelen wat de zeven donderslagen gesproken hadden, en door dit te doen verzegelde hij de boodschap van de zeven donderslagen, evenals Daniël bevolen werd zijn boek te verzegelen tot de tijd van het einde.

Maar gij, o Daniël, houd de woorden verborgen en verzegel het boek, tot de tijd van het einde; velen zullen het onderzoeken, en de kennis zal vermeerderen.... En hij zeide: Ga heen, Daniël, want deze woorden blijven verborgen en verzegeld tot de tijd van het einde. Daniël 12:4, 9.

„Nadat deze zeven donderslagen hun stemmen hadden laten horen, komt de opdracht tot Johannes, evenals tot Daniël met betrekking tot het kleine boek: ‘Verzegel hetgeen de zeven donderslagen gesproken hebben.’” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, deel 7, 971.

Wat wij vaststellen, is dat zowel aan het einde als aan het begin van het boek Openbaring een boodschap wordt aangeduid. Ook het proces van het overbrengen van die boodschap wordt aangeduid. Het aandeel dat Johannes heeft in het overbrengen van de boodschap wordt uitdrukkelijk behandeld. Soms schreef hij eenvoudigweg op wat hij zag en hoorde. Op andere momenten werd hem iets gedictreed, en eenmaal werd hem gezegd niet op te schrijven wat hij had gehoord. De boodschap van de Openbaring van Jezus Christus wordt gegeven door de Vader, aan Jezus, aan Gabriël en vervolgens aan de profeet Johannes, aan wie de verantwoordelijkheid werd toevertrouwd de boodschap op te schrijven en haar aan de gemeenten te zenden.

Schrijf dan hetgeen gij gezien hebt, en hetgeen is, en hetgeen hierna geschieden zal.
Openbaring 1:19.

Het is mogelijk dat men het vers leest zonder het profetische beginsel te onderkennen dat besloten ligt in het bevel aan Johannes om te schrijven. Het opschrijven van „dingen” die gezien en gehoord zijn, is het vastleggen van de actuele geschiedenis, want in de tijd van Johannes waren die „dingen” er. Het vastleggen van de actuele geschiedenis, en daarbij tegelijkertijd het opschrijven van de dingen die in de toekomst zullen zijn, is de voornaamste profetische regel in het boek Openbaring. Johannes wordt gebruikt om juist dat beginsel en het belang ervan te benadrukken en te illustreren, want hem werd in wezen gezegd de „dingen die zijn, en” te schrijven, en door dat te doen zult gij de „dingen die hierna zullen geschieden” opschrijven, omdat de geschiedenis zich herhaalt. Deze profetische techniek is de handtekening van Jezus, want een handtekening is een naam, en Zijn naam in het eerste hoofdstuk van Openbaring is de Alfa en de Omega. Hij vereenzelvigd het einde met het begin.

Wij staan nog maar aan het begin van de studie van „De Openbaring van Jezus Christus” en wij behandelen momenteel de eerste drie verzen van hoofdstuk één. De laatste waarschuwingsboodschap, getiteld „De Openbaring van Jezus Christus”, wordt overgebracht van de hemelse Vader tot Jezus, tot Gabriël, tot Johannes, die haar vastlegt in een boek dat naar de gemeenten gezonden moet worden. Omdat de boodschap zo uitdrukkelijk wordt aangeduid als „De Openbaring van Jezus Christus”, is het belangrijk op te merken dat van alle elementen die door het geïnspireerde Woord aan de mensen zijn geschreven en die Christus openbaren, juist die ene karaktertrek van wie en wat Jezus is, wordt geïllustreerd in de handeling van Johannes bij het optekenen van de boodschap. Toen hij de dingen opschreef die toen waren, schreef hij ook de dingen op die nog zouden zijn.

De waarheid van de zich herhalende geschiedenis wordt uitgebeeld wanneer Johannes een waarschuwing neerschrijft voor zijn tijd en tijdperk, die tevens een waarschuwing is voor een toekomstige tijd. Toen Johannes aan de zeven gemeenten schreef aan het begin van de christelijke kerk, stelde hij tevens een waarschuwing op voor de christelijke kerk aan het einde van de wereld. Deze eigenschap van het karakter van Christus wordt uitgebeeld wanneer Christus de Alfa en de Omega wordt genoemd, of het begin en het einde, of de eerste en de laatste. Ja, de Bijbel duidt deze eigenschap van het karakter van Christus zelfs aan als datgene wat bewijst dat Hij de enige God is.

In het eerste hoofdstuk van Openbaring vinden wij Jezus Die Zichzelf aanduidt als de Alfa en de Omega.

Ik was in de Geest op de dag des Heeren, en ik hoorde achter mij een luide stem, als van een bazuin, die zei: Ik ben de Alfa en de Omega, de Eerste en de Laatste; en: Wat gij ziet, schrijf dat in een boek en zend het aan de zeven gemeenten die in Asia zijn: aan Efeze, en aan Smyrna, en aan Pergamum, en aan Thyatira, en aan Sardis, en aan Filadelfia, en aan Laodicea.

En ik keerde mij om, om de stem te zien die met mij sprak. En toen ik mij omgekeerd had, zag ik zeven gouden kandelaars; en te midden van de zeven kandelaars Iemand, de Zoon des mensen gelijk, bekleed met een gewaad tot op de voeten, en omgord aan de borst met een gouden gordel. En Zijn hoofd en Zijn haren waren wit als wol, zo wit als sneeuw; en Zijn ogen als een vuurvlam; en Zijn voeten waren blinkend koper gelijk, als gloeiden zij in een oven; en Zijn stem als het geluid van vele wateren. En Hij had in Zijn rechterhand zeven sterren; en uit Zijn mond ging een scherp tweesnijdend zwaard; en Zijn aangezicht was zoals de zon schijnt in haar kracht.

En toen ik Hem zag, viel ik als dood aan zijn voeten. En Hij legde zijn rechterhand op mij en zei tot mij: Vrees niet; Ik ben de Eerste en de Laatste. Openbaring 1:10–17.

Er ligt veel waarheid in deze verzen besloten, maar hier wil ik er slechts op wijzen dat, toen Johannes de bazuinachtige stem van Christus hoorde en zich omkeerde om te zien Wie het was die tot hem sprak, hij Jezus Christus zag als de hemelse Hogepriester in het heilige van het hemelse heiligdom. Vervolgens maakte Jezus Zichzelf bekend als Alfa en Omega en als de eerste en de laatste. In de boodschap en haar mededeling in de eerste drie verzen vonden wij een lijn van waarheid die overeenkwam met de lijn van waarheid aan het einde van Openbaring. Als de Alfa en Omega illustreert Jezus het einde met het begin, het laatste met het eerste. Aan het einde van het boek Openbaring, evenals aan het begin, maakt Hij Zich opnieuw bekend als de Alfa en de Omega.

En hij zei tot mij: Deze woorden zijn getrouw en waarachtig; en de Heere, de God van de heilige profeten, heeft Zijn engel gezonden om Zijn dienstknechten te tonen hetgeen weldra moet geschieden. Zie, Ik kom spoedig; zalig is hij die de woorden van de profetie van dit boek bewaart.

En ik, Johannes, zag deze dingen en hoorde ze. En toen ik ze gehoord en gezien had, viel ik neer om te aanbidden aan de voeten van de engel die mij deze dingen toonde. Toen zei hij tot mij: Zie toe, doe dat niet; want ik ben uw mededienstknecht, en van uw broeders, de profeten, en van hen die de woorden van dit boek bewaren: aanbid God.

En hij zeide tot mij: Verzegel de woorden van de profetie van dit boek niet, want de tijd is nabij.

Wie onrecht doet, laat hem nog onrecht doen; en wie onrein is, laat hem nog onrein zijn; en wie rechtvaardig is, laat hem nog rechtvaardig zijn; en wie heilig is, laat hem nog heilig zijn.

En zie, Ik kom spoedig, en Mijn loon is bij Mij, om ieder te vergelden naar zijn werk zal zijn. Ik ben de Alfa en de Omega, het begin en het einde, de eerste en de laatste. Openbaring

22:7–13.

Het boek Openbaring beschrijft nauwkeurig dat, wanneer Johannes de boodschap optekent, die boodschap gegrondvest zou zijn op het beginsel dat het begin het einde illustreert. De boodschap is de eerste waarheid die in het boek Openbaring wordt ontsloten, en precies dezelfde waarheid is de laatste die in het boek wordt uitgesproken. En in het getuigenis aan het begin en aan het einde van het boek Openbaring identificeert Jezus Zichzelf als de Alfa en de Omega, het begin en het einde, en als de eerste en de laatste.

De eerste drie verzen van het boek Openbaring duiden de laatste waarschuwingsboodschap voor de mensheid aan. Het is de waarschuwing die voorafgaat aan de zeven laatste plagen en de wederkomst van Christus. De boodschap van de Openbaring van Jezus Christus werd „gezonden en te kennen gegeven” „door zijn engel.”

Diezelfde waarschuwingsboodschap wordt vervolgens geïdentificeerd in de laatste passage van Openbaring, en zij wordt tevens voorgesteld als de derde engel van Openbaring veertien.

En de derde engel volgde hen en zei met luide stem: Indien iemand het beest en zijn beeld aanbidt, en het merkteken ontvangt op zijn voorhoofd of op zijn hand, die zal ook drinken van de wijn van de toorn van God, die ongemengd is uitgeschonken in de beker van Zijn gramschap; en hij zal gepijnigd worden met vuur en zwavel ten aanschouwen van de heilige engelen en ten aanschouwen van het Lam. En de rook van hun pijniging stijgt op tot in alle eeuwigheid; en zij hebben dag en nacht geen rust, die het beest en zijn beeld aanbidden, en al wie het merkteken van zijn naam ontvangt. Openbaring 14:9–11.

De laatste waarschuwingsboodschap is de boodschap die wordt voorgesteld door de derde engel. Zij is de laatste waarschuwing, want zij identificeert rechtstreeks de laatste beproeving voor de mensheid. Er is nog een andere engel die volgt en zich bij de derde engel voegt, en ook die engel is de laatste waarschuwingsboodschap.

En daarna zag ik een andere engel uit de hemel neerdalen, bekleed met grote macht; en de aarde werd verlicht door zijn heerlijkheid. En hij riep met krachtige stem, zeggende: Gevallen, gevallen is Babylon, de grote, en zij is geworden tot een woonplaats der duivelen, een schuilplaats van elke onreine geest, en een kooi van elke onreine en verfoeilijke vogel. Want alle volken hebben gedronken van de wijn van de toorn van haar hoererij, en de koningen der aarde hebben met haar gehoereerd, en de kooplieden der aarde zijn rijk geworden door de overvloed van haar weelde.

En ik hoorde een andere stem uit de hemel, die zei: Gaat uit van haar, mijn volk, opdat gij geen deel hebt aan haar zonden, en opdat gij niet ontvangt van haar plagen. Want haar zonden zijn opgestapeld tot aan de hemel, en God heeft Zich haar ongerechtigheden herinnerd. Openbaring 18:1–5.

De boodschap die de Openbaring van Jezus Christus is, wordt voorgesteld in hoofdstuk één, hoofdstuk veertien, hoofdstuk achttien en hoofdstuk tweeëntwintig. De boodschap wordt aangeduid door een engel die in de eerste en de laatste verwijzing in Openbaring wordt

geïdentificeerd als de engel Gabriël, en vervolgens wordt in hoofdstukken veertien en achttien de boodschap symbolisch voorgesteld door een engel die in de hemel vliegt of uit de hemel neerdaalt.

De engel die in hoofdstuk achttien uit de hemel neerdaalt, wordt eerder in hoofdstuk tien voorgesteld, wanneer een engel neerdaalt en de ene voet op het land en de andere op de zee zet. Die engel heeft een boek dat Johannes wordt bevolen te eten, dat zijn mond zoet en zijn buik bitter maakt. Het boek dat Johannes eet, is een boodschap, en de boodschap die door het kleine boek wordt voorgesteld, is een type van de boodschap van de engel van Openbaring achttien; zo is ook dit een voorstelling van de laatste waarschuwingsboodschap.

Ons wordt gezegd dat Gods boodschap werd gezonden en aangeduid door een engel, en wanneer wij nauwkeurig nagaan hoe de laatste waarschuwingsboodschap in het boek Openbaring wordt uitgebeeld, ontdekken wij dat een engel zevenmaal de laatste waarschuwingsboodschap aanduidt. In de eerste en de laatste gevallen was het de engel Gabriël. Vervolgens hebben wij in Openbaring tien een engel die neerdaalt met een boekje in zijn hand. In Openbaring veertien hebben wij nog drie engelen, die allen de laatste waarschuwingsboodschap vertegenwoordigen. Dan hebben wij in Openbaring achttien nog een andere engel die diezelfde laatste waarschuwingsboodschap vertegenwoordigt. Zeven laatste waarschuwingsboodschappen worden door engelen voorgesteld. De eerste en de laatste zijn de engel Gabriël, en de vijf engelen tussen de eerste en de laatste zijn symbolische engelen.

Natuurlijk heeft ook elk van de zeven gemeenten een engel, maar zij dragen een boodschap aan de gemeenten over, terwijl de laatste waarschuwingsboodschap waarover wij hebben gesproken een boodschap is die de gehele wereld tot haar gehoor heeft.

Elk van de zeven profetische lijnen die de laatste waarschuwingsboodschap vertegenwoordigen, dient zorgvuldig te worden beoordeeld en met elkaar in overeenstemming te worden gebracht; op dit punt wens ik echter eenvoudig een fundamenteel beginsel van Alpha en Omega te definiëren. De eerste keer dat een onderwerp in Gods Woord wordt genoemd, is de belangrijkste verwijzing. De eerste keer dat „zaad” in de Bijbel wordt genoemd, is in Genesis 1:11, waar ons wordt meegedeeld dat het zaad zou voortbrengen „naar zijn aard”. De eerste vermelding van het zaad benadrukt dat het over het DNA beschikt dat nodig is om zichzelf voort te planten. Jezus duidde Gods Woord aan als een zaad.

Op diezelfde dag ging Jezus uit het huis en zat bij de zee. En grote menigten verzamelden zich bij Hem, zodat Hij in een schip ging en ging zitten; en de gehele menigte stond op de oever. En Hij sprak vele dingen tot hen in gelijkenissen en zei:

Zie, een zaaier ging uit om te zaaien; en toen hij zaaide, viel een deel van het zaad langs de weg, en de vogels kwamen en aten het op. Een ander deel viel op steenachtige plaatsen, waar het niet veel aarde had; en het schoot terstond op, omdat het geen diepte van aarde had. Maar toen de zon opgegaan was, verschroeiide het; en omdat het geen wortel had, verdorde het. En een ander deel viel tussen de doornen; en de doornen schoten op en verstikten het. Maar weer een ander deel viel in goede aarde en droeg vrucht, het ene honderdvoudig, het andere zestigvoudig, het andere dertigvoudig. Wie oren heeft om te horen, laat hij horen.

En de discipelen kwamen tot Hem en zeiden tot Hem: Waarom spreekt Gij tot hen in gelijkenissen?

Hij antwoordde en zeide tot hen: Omdat het u gegeven is de verborgenheden van het Koninkrijk der hemelen te kennen, maar hun is dat niet gegeven. Want wie heeft, hem zal gegeven worden, en hij zal overvloed hebben; maar wie niet heeft, van hem zal afgenomen worden zelfs wat hij heeft. Daarom spreek Ik tot hen in gelijkenissen, omdat zij ziende niet zien, en horende niet horen, noch verstaan. En in hen wordt de profetie van Jesaja vervuld, die zegt: Met het gehoor zult gij horen en geenszins verstaan; en ziende zult gij zien en geenszins bemerken. Want het hart van dit volk is vet geworden, en hun oren zijn zwaar van gehoor, en hun ogen hebben zij toegesloten; opdat zij niet te eniger tijd met de ogen zouden zien, en met de oren horen, en met het hart verstaan, en zich bekeren, en Ik hen genezen zou.

Maar zalig zijn uw ogen, omdat zij zien; en uw oren, omdat zij horen. Want voorwaar, Ik zeg u, dat vele profeten en rechtvaardigen begeerd hebben te zien hetgeen gij ziet, en het niet hebben gezien; en te horen hetgeen gij hoort, en het niet hebben gehoord.

Hoort gij dan de gelijkenis van de zaaier.

Wanneer iemand het woord van het Koninkrijk hoort en het niet verstaat, dan komt de boze en roofstelt wat in zijn hart gezaaid was. Dat is hij bij wie langs de weg gezaaid is.

Maar hij die het zaad op steenachtige plaatsen ontving, is degene die het woord hoort en het terstond met blijdschap ontvangt; toch heeft hij geen wortel in zichzelf, maar is slechts voor een tijd standvastig; want wanneer verdrukking of vervolging ontstaat om des woords wil, komt hij terstond ten val.

Hij nu die tussen de doornen bezaaid is, is hij die het woord hoort; maar de zorg van deze wereld en de verleiding van de rijkdom verstikken het woord, en hij wordt onvruchtbaar.

Maar hij die in de goede aarde bezaaid is, is hij die het woord hoort en verstaat; die ook vrucht draagt en voortbrengt, de een honderdvoudig, de ander zestigvoudig, de ander dertigvoudig. Matteüs 13:1–23.

Een zaad, dat Gods Woord is, bezit al het DNA dat nodig is om een volledige plant voort te brengen. De eerste vermelding van een onderwerp in Gods Woord omvat alle elementen van dat onderwerp die er zijn. Dit gegeven staat bekend als „de wet van de eerste vermelding”. Hoe nauwkeuriger deze wet wordt onderzocht, des te zekerder blijkt zij te zijn.

Voordat wij verdergaan met onze uiteenzetting over de Alfa en de Omega en de omschrijving van Gods Woord als een zaad, is het de moeite waard vanuit de zojuist door ons aangehaalde passage in Matteüs enkele relevante punten in overweging te nemen met betrekking tot het boek Openbaring. Alle profeten spreken over het einde van de wereld.

“Ieder van de oude profeten sprak minder voor zijn eigen tijd dan voor de onze, zodat hun profeteren voor ons van kracht is. ‘Al deze dingen nu zijn hun overkomen tot voorbeelden; en zij zijn beschreven tot waarschuwing voor ons, over wie het einde der eeuwen gekomen is.’ 1 Korintiërs 10:11. ‘Aan hen werd geopenbaard dat zij niet zichzelf, maar ons bedienden met die

dingen die u nu verkondigd zijn door hen die u het evangelie hebben gepredikt door de Heilige Geest, Die uit de hemel gezonden is; in welke dingen de engelen begerig zijn in te zien.' 1 Petrus 1:12....”

“De Bijbel heeft zijn schatten voor deze laatste generatie verzameld en samengebonden. Alle grote gebeurtenissen en plechtige handelingen uit de oudtestamentische geschiedenis hebben zich herhaald en herhalen zich in de gemeente in deze laatste dagen.” Selected Messages, boek 3, 338, 339.

Deze passage levert drie getuigen, (Paulus, Petrus en Ellen White) die getuigen van het feit dat alle profeten spreken over het einde van de wereld, juist de tijd waarin het geheim in het boek Openbaring wordt ontsloten. Daarom, toen Jezus in Mattheüs dertien zei: „zalig zijn uw ogen, omdat zij zien; en uw oren, omdat zij horen. Want voorwaar, Ik zeg u, dat vele profeten en rechtvaardige mensen begeerd hebben te zien die dingen welke gij ziet, en zij hebben ze niet gezien; en te horen die dingen welke gij hoort, en zij hebben ze niet gehoord,” drukte Hij dezelfde zaligspreking uit als die welke wordt opgetekend in de eerste drie verzen van Openbaring hoofdstuk één.

Zalig is hij die leest, en zij die de woorden van deze profetie horen en bewaren hetgeen daarin geschreven staat; want de tijd is nabij. Openbaring 1:3.

Jezus vertelde de gelijkenis van de Zaaier, en vervolgens worden de discipelen ertoe gebracht Hem over de gelijkenis aan te spreken. Maar voordat zij in gesprek met Jezus worden gebracht, sprak Hij tot hen en, nog belangrijker, tot ons: “Wie oren heeft om te horen, laat hem horen.”

Jezus geeft de gelijkenis en besluit haar met de waarschuwing aan hen die willen horen. Vervolgens worden de discipelen in het gesprek geleid, waarin Jezus ten minste drie betekenisvolle gedachten naar voren brengt. Hij maakt onderscheid tussen twee klassen van hoorders, en daarbij verwijst Hij naar een gedeelte uit het boek Jesaja om een tweede getuigenis te geven van twee klassen van hoorders (want bedenk dat dit alles geplaatst is in de context van hen die willen horen). Het derde punt dat Hij uiteenzet, naast de twee klassen van hoorders en het boek Jesaja als tweede getuige, is het feit dat het Woord van God een zaad is. Het feit dat het Woord van God een zaad is, maakt daarom deel uit van hetgeen gehoord moet worden door hen die de Openbaring van Jezus Christus in Openbaring hoofdstuk één horen. Er zijn twee hoorders in de eerste drie verzen, evenals er twee klassen van hoorders zijn in Mattheüs dertien. Mattheüs dertien voegt eenvoudig enig inzicht toe in de verschillende wijzen waarop zij die weigeren te horen, ervoor kiezen niet te horen. En het getuigenis van Jesaja voegt nog meer toe aan de boodschap die wij behoren te horen.

In het jaar dat koning Uzzia stierf, zag ik ook de Heere, zittende op een troon, hoog en verheven, en de zomen van Zijn gewaad vervulden de tempel. Daarboven stonden de serafs; ieder had zes vleugels: met twee bedekte hij zijn aangezicht, met twee bedekte hij zijn voeten, en met twee vloog hij. En de een riep tot de ander en zei: Heilig, heilig, heilig is de HEERE der heerscharen; de ganse aarde is vol van Zijn heerlijkheid. En de posten van de deur beefden door de stem van hem die riep, en het huis werd vervuld met rook.

Toen zei ik: Wee mij! want ik verga; omdat ik een man ben met onreine lippen en woon te midden van een volk met onreine lippen; want mijn ogen hebben de Koning, de HEERE der heerscharen, gezien.

Toen vloog een van de serafs naar mij toe, met een gloeiende kool in zijn hand, die hij met een tang van het altaar had genomen. En hij legde die op mijn mond en zei: Zie, deze heeft uw lippen aangeraakt; zo is uw ongerechtigheid weggenomen en uw zonde verzoend.

Ook hoorde ik de stem van de Heere, die zei: Wie zal Ik zenden, en wie zal voor Ons gaan? Toen zei ik: Hier ben ik; zend mij.

En Hij zei: Ga en zeg tot dit volk: Hoort wel, maar verstaat niet; en ziet wel, maar merkt niet op. Maak het hart van dit volk vet, en maak hun oren zwaar, en sluit hun ogen; opdat zij niet zien met hun ogen, en niet horen met hun oren, en niet verstaan met hun hart, en zich bekeren, en genezen worden.

Toen zei ik: Heere, hoe lang? En Hij antwoordde: Totdat de steden verwoest zijn, zodat er geen inwoner meer is, en de huizen zonder mens, en het land volkomen verwoest is, en de Heere de mensen ver weg heeft gedaan, en er een grote verlatenheid zal zijn in het midden van het land. Maar toch zal daarin een tiende deel zijn, en het zal wederkeren en verteerd worden; als een terebint en als een eik, waarvan de tronk in hen blijft wanneer zij hun bladeren afwerpen: zo zal het heilige zaad zijn tronk zijn. Jesaja 6:1–13.

Natuurlijk is deze passage uit Jesaja absoluut verbazingwekkend in de diepgang van de profetische onderwerpen die zij behandelt. Vele van deze onderwerpen zijn herhaaldelijk besproken in Habakkuks Tabellen, zodat wij eenvoudig de punten uit de passage zullen samenvatten die onze beschouwing ondersteunen van Jezus' verwijzing naar Zijn woord als een zaad.

Er is vastgesteld dat Jesaja in de desbetreffende passage een profeet vertegenwoordigt, en derhalve Gods volk aan het einde van de tijd. Nog belangrijker voor ons punt is dat Jesaja een volk vertegenwoordigt dat in zonde leefde, terwijl het binnen Gods kerk functioneerde. Totdat Jesaja de openbaring van Gods heerlijkheid ontving, erkende hij zijn eigen zondigheid niet. Hij was Laodicees, hij was blind.

„Jesaja had de zonde van anderen aan de kaak gesteld; maar nu ziet hij zichzelf blootgesteld aan dezelfde veroordeling die hij over hen had uitgesproken. Hij had genoeg genomen met een kille, levenloze vormendienst in zijn aanbidding van God. Dat had hij niet beseft totdat hem het visioen van de Heere werd gegeven. Hoe gering schenen hem nu zijn wijsheid en gaven toe, toen hij de heiligheid en majesteit van het heiligdom aanschouwde. Hoe onwaardig was hij! hoe ongeschikt voor de heilige dienst! Zijn blik op zichzelf zou kunnen worden uitgedrukt in de woorden van de apostel Paulus: ‘Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam van deze dood?’”

“Maar verlichting werd tot Jesaja gezonden in zijn benauwdheid. ‘Toen vloog een van de serafs tot mij, met een gloeiende kool in zijn hand, die hij met de tang van het altaar genomen had; en hij raakte mijn mond aan en zei: Zie, deze heeft uw lippen aangeraakt; zo is uw ongerechtigheid geweken en uw zonde verzoend.’” Jesaja 6:6, 7.

„Het visioen dat aan Jesaja werd gegeven, stelt de toestand van Gods volk in de laatste dagen voor. Hun is het voorrecht gegeven door het geloof het werk te aanschouwen dat in het hemelse heiligdom voortgaat. ‘En de tempel Gods werd geopend in de hemel, en de ark van zijn testament werd in zijn tempel gezien.’ Terwijl zij door het geloof in het heilige der heiligen zien en het werk van Christus in het hemelse heiligdom aanschouwen, beseffen zij dat zij een volk van onreine lippen zijn,—een volk welks lippen dikwijls ijdelheid hebben gesproken en welks gaven niet zijn geheiligd en aangewend tot heerlijkheid van God. Met recht mogen zij wanhopen wanneer zij hun eigen zwakheid en onwaardigheid vergelijken met de reinheid en beminnelijkheid van het heerlijke karakter van Christus. Maar indien zij, evenals Jesaja, de indruk willen ontvangen die de Heere beoogt op het hart te maken, indien zij hun ziel voor God zullen verootmoedigen, dan is er hoop voor hen. De boog der belofte is boven de troon, en het werk dat voor Jesaja werd gedaan, zal in hen worden volbracht. God zal de beden beantwoorden die opgaan uit het verbrijzelde hart.

„Het doel van dit grote en plechtige werk van God is de schoven bijeen te brengen voor de hemelse schuur; want de aarde zal vervuld worden met de heerlijkheid des Heren. Laat dan niemand ontmoedigd worden wanneer hij de heersende goddeloosheid ziet en de taal hoort die van onreine lippen uitgaat. Wanneer de machten der duisternis zich in slagorde opstellen tegen het volk van God; wanneer Satan zijn strijdkrachten zal verzamelen voor het laatste grote conflict, en zijn macht groot en bijna overweldigend schijnt te zijn, [dan] zal het heldere gezicht op de goddelijke heerlijkheid, de troon hoog en verheven, overwelfd door de boog der belofte, troost, zekerheid en vrede schenken.” Review and Herald, 22 december 1896.

Het visioen „beeldt de toestand van Gods volk in de laatste dagen uit.” Gods volk in de laatste dagen zijn Laodiceeërs.

En schrijf aan de engel van de gemeente der Laodicenzen: Dit zegt de Amen, de getrouwe en waarachtige Getuige, het begin der schepping Gods; Ik ken uw werken, dat gij noch koud zijt noch heet; och, waart gij maar koud of heet. Daarom, omdat gij lauw zijt en noch koud noch heet, zal Ik u uit Mijn mond spuwen. Omdat gij zegt: Ik ben rijk en verrijkt geworden en heb aan niets gebrek; en niet weet dat gij ellendig zijt, en erbarmelijk, en arm, en blind, en naakt: raad Ik u aan van Mij te kopen goud, beproefd in het vuur, opdat gij rijk moogt worden; en witte klederen, opdat gij bekleed moogt zijn, en de schande uwer naaktheid niet openbaar worde; en zalf uw ogen met ogenzalf, opdat gij zien moogt.

Allen die Ik liefheb, bestraf en tuchtig Ik; wees dan ijverig en bekeer u. Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop; indien iemand Mijn stem hoort en de deur opent, Ik zal tot hem inkomen en met hem avondmaal houden, en hij met Mij. Hem die overwint, zal Ik geven met Mij te zitten op Mijn troon, gelijk ook Ik overwonnen heb en Mij met Mijn Vader gezet heb op Zijn troon.

Wie een oor heeft, laat hij horen wat de Geest tot de gemeenten zegt. Openbaring 3:14–22.

“De boodschap aan de gemeente der Laodicenzen is een ontstellende aanklacht en is van toepassing op het volk van God in de tegenwoordige tijd.

“En schrijf aan de engel van de gemeente der Laodicenzen: Dit zegt de Amen, de getrouwe en waarachtige Getuige, het begin van de schepping Gods; Ik weet uw werken, dat gij noch koud

zijt noch heet: och, waart gij koud of heet. Omdat gij dan lauw zijt en noch koud noch heet, zal Ik u uit Mijn mond spuwen. Omdat gij zegt: Ik ben rijk en verrijkt geworden en heb aan niets gebrek; en gij weet niet dat gij ellendig zijt en jammerlijk en arm en blind en naakt.’

“De Heere toont ons hier dat de boodschap die door dienaren die Hij heeft geroepen om het volk te waarschuwen, aan Zijn volk moet worden gebracht, geen boodschap van vrede en veiligheid is. Zij is niet louter theoretisch, maar in elk opzicht praktisch. Het volk van God wordt in de boodschap aan de Laodicezen voorgesteld als verkerend in een toestand van vleselijke gerustheid. Zij zijn gerust, in de overtuiging dat zij zich in een verheven staat van geestelijke verworvenheden bevinden. ‘Omdat gij zegt: Ik ben rijk en verrijkt geworden en heb aan niets gebrek; en gij weet niet dat gij ellendig zijt, en jammerlijk, en arm, en blind, en naakt.’”

“Welke grotere misleiding kan over menselijke geesten komen dan het vertrouwen dat zij gelijk hebben, terwijl zij geheel ongelijk hebben! De boodschap van de Getrouwe Getuige treft het volk van God aan in een droeve misleiding, en toch oprecht in die misleiding. Zij weten niet dat hun toestand in Gods ogen erbarmelijk is. Terwijl degenen tot wie deze woorden gericht zijn zichzelf vleien dat zij in een verheven geestelijke toestand verkeren, verbreekt de boodschap van de Getrouwe Getuige hun gerustheid door de ontstellende aanklacht van hun ware toestand van geestelijke blindheid, armoede en ellende. Het getuigenis, zo scherp en streng, kan geen vergissing zijn, want het is de Getrouwe Getuige die spreekt, en Zijn getuigenis moet juist zijn.

„Het is moeilijk voor hen die zich veilig voelen in hetgeen zij hebben bereikt en die menen rijk te zijn aan geestelijke kennis, de boodschap te aanvaarden die verklaart dat zij misleid zijn en iedere geestelijke genade nodig hebben. Het niet-geheilgde hart is ‘arglistig, meer dan enig ding, ja, dodelijk is het; wie zal het kennen?’ Mij werd getoond dat velen zichzelf vleien met de gedachte dat zij goede christenen zijn, terwijl zij geen straal licht van Jezus hebben. Zij bezitten voor zichzelf geen levende ervaring in het goddelijke leven. Zij hebben een diep en grondig werk van zelfvernedering voor God nodig, voordat zij hun werkelijke behoefte zullen voelen aan ernstige, volhardende inspanning om de kostbare genaden van de Geest te verkrijgen.” Testimonies, deel 3, 252, 253.

Toen Jesaja eenmaal uit zijn Laodiceïsche toestand bekeerd was, bood hij zich vrijwillig aan om de laatste waarschuwingsboodschap aan de wereld te brengen. Vers drie van hoofdstuk zes verbindt de profetische geschiedenis van Jesaja met de profetische geschiedenis van Openbaring achttien, wanneer de engel neerdaalt en de aarde met zijn heerlijkheid verlicht.

En na deze dingen zag ik een andere engel uit de hemel neerdalen, bekleed met grote macht; en de aarde werd verlicht door zijn heerlijkheid. Openbaring 18:1.

Jesaja vertegenwoordigt Gods volk in de tijd waarin de engel van Openbaring achttien neerdaalt, want toen hij in het hemelse heiligdom werd opgenomen, hoorde hij de serafs uitroepen: „Heilig, heilig, heilig is de HEERE der heirscharen; de ganse aarde is van Zijn heerlijkheid vol.” Jesaja vertegenwoordigt, evenals Johannes in de Openbaring, Gods volk dat de laatste waarschuwingsboodschap verkondigt. Johannes noemde Gods volk „het overblijfsel” en Jesaja

verwees naar hen als „een tiende”, of een tiende deel. Het grondwoord in het Hebreeuws betekent „tienden geven”.

De profetische vraag „hoelang?” die Jesaja stelde, wordt herhaaldelijk in Gods Woord gesteld (en kortheidshalve is het antwoord op de vraag „hoelang?” dat zij de komst van de nationale zondagswet in de Verenigde Staten markeert). Volgens Ellen White zal in die tijd „nationale afval gevolgd worden door nationale ondergang”, en volgens Jesaja is dat wanneer „de steden verwoest worden, zodat er geen inwoner is, en de huizen, zodat er geen mens is, en het land volkomen verwoest wordt, en de HEERE de mensen ver weg heeft gedaan, en er in het midden van het land een groot verlaten zijn zal.” Het „grote verlaten in het midden van het land” zijn de „velen” die volgens Daniël 11:41 ten val worden gebracht bij de Zondagswet. Dit zijn de personen uit Jesaja zes en Mattheüs dertien die ogen hebben, maar niet zien, en oren hebben, maar niet horen, en ook diegenen in Openbaring drie die de raad aan de gemeente van Laodicea weigeren.

Hij zal ook het heerlijke land binnentrekken, en vele landen zullen ten val komen; maar dezen zullen aan zijn hand ontkomen: Edom en Moab, en de voornaamsten van de kinderen van Ammon. Daniël 11:41

Jesaja had een visioen van Jezus Christus in Zijn heiligdom, evenals Johannes in de Openbaring. Jesaja vertegenwoordigt de „tiende” of tiende die „terugkeert” en „zal gegeten worden” als een boom. Het Hebreeuwse woord dat met „gegeten” is vertaald, betekent door vuur verteerd worden. Toch hebben de „tienden” een „substantie” in zich die door het vuur niet wordt verteerd. Blijkbaar hadden negen tienden die substantie niet? Het vuur dat wordt voorgesteld als het opeten en verteren van de terebint en de eik, is het vuur van de Boodschapper van het Verbond, die plotseling tot Zijn tempel komt in het boek Maleachi.

Zie, Ik zal Mijn bode zenden, en hij zal de weg voor Mij bereiden; en de Heere, Die gij zoekt, zal plotseling tot Zijn tempel komen, namelijk de Bode des verbonds, in Wie gij behagen schept; zie, Hij zal komen, zegt de HEERE der heirscharen.

Maar wie zal de dag van zijn komst kunnen verdragen? en wie zal standhouden wanneer Hij verschijnt? want Hij is als het vuur van een smelter en als het loog van vollers. En Hij zal zitten als een smelter en zuiveraar van zilver; en Hij zal de zonen van Levi zuiveren en hen louteren als goud en zilver, opdat zij de HEERE een offer in gerechtigheid zullen brengen. Dan zal het offer van Juda en Jeruzalem de HEERE aangenaam zijn, zoals in de dagen vanouds en zoals in vroegere jaren. Maleachi 3:1-4.

Jesaja's tiende, (dat is een tiende deel) is ook Maleachi's „offerande in gerechtigheid.” Maleachi's offerande is Gods volk, voorgesteld als „de zonen van Levi”, die door vuur gelouterd worden om een „offerande in gerechtigheid” voort te brengen, en degenen die door vuur „verteerd” worden in het getuigenis van Jesaja zijn het tiende, of een tiende deel.

Naar de genade Gods die mij gegeven is, heb ik als een wijs bouwmeester het fundament gelegd, en een ander bouwt daarop voort. Maar ieder zie toe hoe hij daarop bouwt. Want niemand kan een ander fundament leggen dan wat gelegd is, hetwelk is Jezus Christus. Indien nu iemand op dit fundament bouwt: goud, zilver, kostbare stenen, hout, hooi, stoppelen; ieders

werk zal openbaar worden. Want de dag zal het aan het licht brengen, omdat die in vuur geopenbaard wordt; en het vuur zal ieders werk beproeven, van hoedanige aard het is. 1 Korinthiërs 3:10–13.

Paulus verklaart hier dat ieders werken door „vuur” openbaar zullen worden. In Maleachi verteert het vuur de slakken. In Jesaja vindt de reiniging van het „tiende” plaats „wanneer” zij hun bladeren afwerpen. Bladeren zijn een symbool van verborgen zonde, schijn en vermetelheid, zoals Adam en Eva daarvan getuigen.

Jesaja’s „tiende” bezitten in zich een wezenlijke kern die niet kan worden weggebrand, en die kern is het „heilige zaad”. Zij hebben Christus in zich, de hoop der heerlijkheid. Jesaja is zelf een „heilig zaad” en tevens de „tiende” waarmee hij zich identificeert. Zowel het „heilige zaad” als de „tiende” keren vanuit een Laodiceïsche toestand terug tot de Filadelfische toestand door de Openbaring van Jezus Christus in Zijn heiligdom.

Het visioen van Gods heerlijkheid, dat Jesaja doet uitroepen dat hij vergaat, dat hij een onrein mens is en een zondaar die vergeving nodig heeft, vindt plaats in het hemelse heiligdom wanneer de bomen hun bladeren afwerpen. Het woord „afwerpen” betekent „uitwerpen”, of een boom „omhakken”. De uitwerping van Laodicea wordt hier voorgesteld. Een „tiende” of overblijfsel zal door het reinigende „vuur” heengaan dat teweeggebracht wordt door Maleachi’s Boodschapper van het Verbond, waardoor hun menselijke werken geestelijk verbrand worden, en waardoor alleen „de kern” overblijft die niet verbrand kan worden, namelijk het „Heilige Zaad”. Degenen die weigeren te horen, zullen worden afgeworpen als dode, dorre bladeren, of uit de mond van de Heer worden uitgespuwd.

Jezus is het heilige Zaad, en een zaad heeft al het noodzakelijke DNA in zich om de gehele plant voort te brengen. Het Woord van God is een zaad, en daarom bevat de eerste vermelding van een zaak in het Woord van God alle informatie die nodig is om dat onderwerp in de gelovige tot volle rijpheid te brengen, indien het op de juiste wijze wordt begrepen.

Jesaja hoofdstuk zes wijst een volk aan dat niet zal „horen” in de tijdsperiode waarin u MOET horen om gezegend te worden met de boodschap van de Openbaring van Jezus Christus. Het volk naar wie Jezus verwees, was het uitverkoren volk van God; zij waren Zijn vrouw, zij waren Zijn verbondsvolk, zij waren het oude Israël.

Het oude Israël, of het eerste Israël, is een type van het moderne Israël, of het laatste Israël. Het volk van God aan het einde van de wereld zijn de Zevende-dags Adventisten, Zijn uitverkoren volk, Zijn vrouw, Zijn verbondsvolk—het moderne Israël. Het getuigenis van de geschiedenis van Jesaja, samengevoegd met de geschiedenis van Christus, verschaft twee getuigen die bevestigen dat aan het einde van de wereld het Zevende-dags Adventisme zich zal bevinden in een verloren en onredbare “toestand”, voorgesteld in de boodschap aan Laodicea.

Zij zijn in werkelijkheid niet onsalvabel, maar eenvoudigweg onsalvabel in hun Laodiceïsche toestand, zoals Jesaja was vóór zijn ervaring en zoals de Joden waren in de geschiedenis van Christus.

Een van de dingen die een Laodiceeër moet „horen”, is de gelijkenis van de Zaaier. Hij moet in die gelijkenis „horen” dat het Woord van God een „zaad” is, een heilig zaad. Wanneer dat „gehoord” wordt, dan wordt er een fundament gelegd dat de geheime boodschap van Openbaring begint te ontsluiten, want die boodschap ligt besloten in het diepzinnige besef dat Jezus de Alfa en de Omega is, de Eerste en de Laatste, het Begin en het Einde. Om de verhouding van het einde tot het begin te begrijpen, behoort ook begrepen te worden dat Jezus het Woord is, en Hij is het Zaad.

In den beginne was het Woord, en het Woord was bij God, en het Woord was God. Dit was in den beginne bij God. Alle dingen zijn door Hetzelve gemaakt, en zonder Hetzelve is geen ding gemaakt dat gemaakt is. In Hetzelve was het leven, en het leven was het licht der mensen. En het licht schijnt in de duisternis, en de duisternis heeft hetzelve niet begrepen. Johannes 1:1–5.

Nu aan Abraham en zijn zaad werden de beloften gedaan. Hij zegt niet: En aan de zaden, als van velen; maar als van één: En aan uw zaad, hetwelk Christus is. Galaten 3:16.

Om de relatie met het einde en het begin te begrijpen, is inzicht in de „regel van de eerste vermelding” vereist. De regel van de eerste vermelding geeft aan dat het begin van een onderwerp de belangrijkste verwijzing is, omdat het het gehele verhaal bevat; want als het Woord van God is het een zaad. De laatste verwijzing is de op één na belangrijkste, in die zin dat daar alle elementen van het verhaal met elkaar verbonden worden en er geen losse eindjes overblijven. Maar het zijn de verwijzingen in het midden van een onderwerp die kracht en helderheid aan het verhaal toevoegen, en in die zin is het midden even wezenlijk als het begin of het einde.

Er valt over dit onderwerp nog veel meer te zeggen, maar terugkerend naar de passage in Mattheüs dertien kunnen wij opmerken dat Jezus twee categorieën personen aanwees die horen of niet horen. Hij wijst meer dan één wijze aan waarop men niet hoort, maar vervolgens spreekt Hij een zegen uit over hen die wél horen.

Maar zalig zijn uw ogen, omdat zij zien; en uw oren, omdat zij horen. Want voorwaar, Ik zeg u, dat vele profeten en rechtvaardigen begeerd hebben te zien hetgeen gij ziet, en het niet hebben gezien; en te horen hetgeen gij hoort, en het niet hebben gehoord. Hoort gij dan de gelijkenis van de zaaier. Mattheüs 13:16–18.

Profetisch gezien is deze „zegen” daarom precies dezelfde zegen als die van Openbaring 1:3:

Zalig is hij die leest, en zij die de woorden van deze profetie horen en bewaren wat daarin geschreven staat; want de tijd is nabij.

Jezus' verwijzing in Mattheüs dertien naar Jesaja zes bevestigt, in samenhang met de geschriften van Ellen White, dat er aan het einde van de wereld dingen worden gezien en gehoord die zó ontzagwekkend waren dat vele rechtvaardige mannen en profeten verlangden te leven in die tijdsperiode waarin de laatste waarschuwingsboodschap ontzegd zou worden, en dat de mensen deze dan zouden „zien” en „horen”.

Johannes werd opgedragen te verzegelen wat de „Zeven Donderslagen” in hoofdstuk tien gesproken hadden, en in hoofdstuk tweeëntwintig wordt de uitspraak gedaan: „Verzegel de woorden van de profetie van dit boek niet; want de tijd is nabij.” Het volgende vers duidt het einde

van de menselijke genadetijd aan. Vlak voordat de genadetijd eindigt, wordt een uitspraak gedaan om de „Zeven Donderslagen” te ontzegelen, hetgeen op dat moment de enige passage in het boek Openbaring is die verzegeld is. Aangaande de „Zeven Donderslagen” wordt ons meegedeeld dat zij het begin en het einde van het adventisme vertegenwoordigen.

“Het bijzondere licht dat aan Johannes werd gegeven en dat in de zeven donderslagen tot uitdrukking kwam, was een uiteenzetting van gebeurtenissen die zich onder de boodschappen van de eerste en de tweede engel zouden voltrekken....”

„Nadat deze zeven donderslagen hun stemmen hadden laten horen, komt tot Johannes, evenals tot Daniël met betrekking tot het boekje, het bevel: ‘Verzegel hetgeen de zeven donderslagen gesproken hebben.’ Deze hebben betrekking op toekomstige gebeurtenissen die op hun beurt geopenbaard zullen worden.” *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, deel 7, 971.

De Zeven Donders vertegenwoordigen de gebeurtenissen tijdens het begin van het adventisme in de geschiedenis van de boodschap van de eerste en de tweede engel, van 1798 tot 22 oktober 1844, en in hetzelfde hierboven vermelde artikel worden wij ervan in kennis gesteld dat de Zeven Donders „betrekking hebben op toekomstige gebeurtenissen die in hun orde geopenbaard zullen worden.” De vroege geschiedenis van het adventisme beeldt het einde van het adventisme uit, want Jezus Christus plaatst als de Alfa en de Omega Zijn handtekening op de gehele geschiedenis van het adventisme, want zij is een even heilige geschiedenis als de geschiedenis van het oude Israël.

Volgens Jezus in Mattheüs dertien zijn deze gebeurtenissen datgene wat de profeten begeerden te zien, en waarvoor de discipelen gezegend waren omdat zij het kenden. Die discipelen vertegenwoordigen Gods volk aan het einde van de wereld, dat gezegend is om wat het ziet en hoort. Wat zij zien en horen is de boodschap van de Openbaring van Jezus Christus, die ook wordt voorgesteld door de boodschap van de Zeven Donderslagen, welke zowel de Milleritische geschiedenis als de geschiedenis van de honderdvierenveertigduizend vertegenwoordigen.

„Alle boodschappen die van 1840–1844 zijn gegeven, moeten nu met kracht worden gebracht, want er zijn vele mensen die hun oriëntatie hebben verloren. De boodschappen moeten tot alle kerken uitgaan.

“Christus zei: ‘Zalig zijn uw ogen, omdat zij zien; en uw oren, omdat zij horen. Want voorwaar, Ik zeg u, dat vele profeten en rechtvaardige mannen begeerd hebben te zien hetgeen gij ziet, en het niet hebben gezien; en te horen hetgeen gij hoort, en het niet hebben gehoord’ [Mattheüs 13:16, 17]. Zalig zijn de ogen die de dingen hebben gezien die in 1843 en 1844 werden gezien.

„De boodschap werd gegeven. En er mag geen vertraging zijn in het herhalen van de boodschap, want de tekenen der tijden gaan in vervulling; het afsluitende werk moet worden gedaan. In korte tijd zal een groot werk worden verricht. Weldra zal, op Gods aanwijzing, een boodschap worden gegeven die zal aanzwellen tot een luide roep. Dan zal Daniël opstaan in zijn lot, om zijn getuigenis te geven.” *Manuscript Releases*, deel 21, 437.

Ellen White duidt de geschiedenis die Christus aanwees als de geschiedenis die rechtvaardige mensen verlangden te zien, aan als de geschiedenis van de Millerieten van 1840 tot en met 1844, en zegt vervolgens dat er „binnenkort door Gods beschikking een boodschap zal worden gegeven die zal aanzwellen tot een luide roep.” De „luide roep” symboliseert de laatste waarschuwing van de derde engel, en wanneer die boodschap wordt gegeven, zal zij de geschiedenis van het begin van het adventisme herhalen. De laatste waarschuwingsboodschap is de „boodschappen” die „tot alle kerken moeten uitgaan”, en al „de boodschappen die van 1840–1844 werden gegeven, moeten nu met kracht worden gebracht.”

De Alfa en Omega beeldt het einde uit met het begin. Ellen White verklaart dat „de boodschappen tot alle gemeenten moeten gaan”, en Jezus zei tot Johannes: „Ik ben de Alfa en de Omega, de eerste en de laatste; en: Wat gij ziet, schrijf dat in een boek en zend het aan de zeven gemeenten die in Azië zijn: naar Efeze, en naar Smyrna, en naar Pergamus, en naar Thyatira, en naar Sardis, en naar Filadelfia, en naar Laodicea.”

De boodschappen van 1840 tot en met 1844 maken deel uit van hetgeen aan de gemeenten moet worden gezonden.